

[H. C. Hansen.]

og forklare, hvad han mente med sin bemærkning.

Må jeg gøre et par bemærkninger til den højtærede finansminister i de 5 minutter, som den højtærede formand venligt har tilstået mig. Jeg skal ikke indvende meget imod det sene tidspunkt, disse forslag er fremsat på. Jeg indvender mere imod det løse grundlag, hvorpå de er forelagt. Jeg er forbløffet over at høre, at pristalsbestemmelsen, som den højtærede minister sagde, naturligvis var sat ind af principielle grunde. Det kan jeg ikke tro. Hvis det er rigtigt, hvad ministeren siger, at den betyder overordentlig lidt, er det, må jeg sige, unægtelig et særegent grundlag at lave principielle forslag på. Det forbløffer mig. Vi har været med til på et bestemt tidspunkt, såvidt jeg husker var det med hensyn til spiritus, i en bestemt situation at acceptere en undtagelse fra reglen om, at skatter medregnes i pristallet. Ministeren kan ikke tillade sig at komme her og sige, at det skulle præjudicere vor stilling fremefter, for han ved, at vi er imod disse indgreb i pristallet, og han vil vide, at det er vi også her. Når jeg hører, at det er af principielle grunde, er jeg dobbelt forbløffet. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at det må være en fortaelse fra den højtærede ministers side.

De oplysninger, vi har fået fra ministeren, og som jeg takker for, giver os et billede, hvorefter den højtærede minister stiller imod en forøgelse af den samlede beskatning på omkring et par hundrede millioner kroner — jeg må opfatte det på den måde; hvis der skal være sammenhæng i den fremstilling, den højtærede minister gav os af overbudgetteringspolitikken, må meningen være den, at der nu i den kommende tid skal tilvejebringes et par hundrede millioner mere. Det giver mig og mit parti så meget større anledning til at sige, at vi må have mere tid til at se på det samlede kompleks, som dels ligger her, dels kan forventes fra regeringens side. Vi vil forhandle herudfra i udvalget, når det bliver nedsat.

Edvard Sørensen: Det ærede medlem hr. Gregersen havde i sin tale en venlighed til mig. Det ærede medlem udtalte, at jeg i dag meget stærkt var gået ind for det fremsatte forslag i modsætning til dengang, et lignende forslag var fremsat fra socialdemokratisk side. Jeg må bedrøve det ærede medlem med, at min personlige opfattelse er nøjagtig den samme i dag, som den var dengang. Det er en af grundene til, at jeg på mit partis

vegne i dag kunne udtale, at når de særlige beredskabsforanstaltninger er gennemført, må en beskatning som den her foreslåede atter høre op, og forsvarsudgifterne udskrives på samme måde som alle andre statsudgifter.

Grunden til, at jeg fra starten hellere havde set, at der ikke var nogen værneskat, er, at det for mig at se er en uheldig form, at man udstykker skat til ganske bestemte opgaver. Man kunne også tale om aldersrenteskat, en skat til skoleformål o. s. v. For mig står det sådan, at det, der er statsudgifter, bør man tilstræbe at udskrive under eet, men da flertallet i fjor mente, at værneskatten var den vej på dette område, der var farbar, og da de særlige udgifter i år er større end i fjor, er det også rimeligt, at man i år betragter denne vej som den farbare på dette område. Når man bedømmer denne sag realistisk, måtte stillingen blive den, jeg gav udtryk for, selvom jeg personlig har den samme opfattelse, som jeg havde, første gang vi drøftede et forslag af denne art. Det er muligt, at det ærede medlem ikke vil forstå en sådan realitetsbedømmelse af spørgsmålet.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): I sit første indlæg beskæftigede det ærede medlem hr. H. C. Hansen sig med nogle betragtninger, jeg havde fremsat i „Fyens Stiftstidende“. Jeg havde af de ord, der blev sagt, indtryk af, at det ærede medlem tillagde min bedømmelse og min indsigt i disse ting meget ringe betydning. Nu har det ærede medlem altså atter kaldt på min mening i disse spørgsmål, og jeg skal da gerne gentage ganske kort de udtalelser, jeg har givet til „Fyens Stiftstidende“. Med hensyn til dagsordendebatterne, der har været her, tre i træk, har jeg udtalt, at da de to partier, socialdemokratiet og det radikale venstre, ikke afviste dem, men gik ind i en realitetsdebat her i tinget, så mente jeg, det var udtryk for, at man stadig ville være med til at skabe uro og tage tingets tid i stedet for at udføre det nyttige arbejde, som regeringen og regeringspartierne mener der skal gøres, og på denne baggrund måtte det være min bedømmelse, at det var meget usikkert, hvorledes arbejds-vilkårene for regeringen ville blive i den kommende tid; det havde jo været let for begge ordførerne for disse partier kort at afvise en fortsat drøftelse, som kun havde til hensigt at tage det høje tings tid.

Dernæst har jeg udtalt mig om forfatningssagen, og denne udtalelse vil jeg også gerne gentage ved denne lejlighed på den